

ВІСНИК

1923

СЕПТЕМВРИЙ

1923

Има 30 дни. Денят е равен на нощта.

Н.СТ.			СТ. СТ.	
1	с.	св. Андрей Стратилат	19	
2	н.	14 † Прор. Самуил	20	
3	п.	апостол Тадей	21	А В Г У С Т
4	в.	мжченик Ага оник	22	
5	с.	мжченик Луп	23	
6	ч.	св. мжч. Евтихий	24	
7	п.	апостол Вартоломей и Тит	25	
8	с.	мжченик Андриян	26	
9	н.	15 † Препод. Тимен	27	
10	п.	препод. Матей Мурин	28	С Е П Т Е М В Р И
11	в.	* Посич. Иоана Кржстителя (пост)	29	
12	с.	св. Александр	30	
13	ч.	пол. пояса на Богородица	31	
14	п.	преп. Симеон Стжлпник	1	
15	с.	мжненик Мамамт	2	
16	н.	16 Св. мжч. Антим Никодим	3	
17	п.	св. мжч. Вавила	4	С Е П Т Е М В Р И
18	в.	Пророк Захарий	5	
19	с.	чудотв. Арх. Михаила	6	
20	ч.	мжченик Сезонт	7	
21	п.	† Рождество Богородично	8	
22	с.	св. Иоаким и Ана	9	
23	н.	17 † Мжчен Минодора	10	
24	п.	препод. Тодора Алекс.	11	С Е П Т Е М В Р И
25	в.	сл. мжч. Автоном	12	
26	с.	Обновление храма	13	
27	ч.	† Кржстов-ден (пост)	14	
28	п.	великом. Никита	15	
29	с.	Великом-ца Ефтимия	16	
30	н.	18 † Мжч. София Бяра, Над. и Люб.	17	

Ако те сжблзнява десната ти ржка, отсеци я.
По-добре е да се лишиш от един свой член, от-
колкото да погубиш цялото си тяло.

Гл. 5. ст. 30 Матей.

РЕЛИГИОЗНО-ПРАВСТВЕНО СПИСАНИЕ ЗА ДЕЦА.

Година I. Юний и Септем. 1923 г. Книжка VI. и VII.

Новата учебна година.

Свърши се летната ваканция.

Училището поправено, почистено и наредено пак се сжживи. Отвред кжм него бжрзат ученици и ученички с книжки в ржце — бжрзат с весели лица кжм светилото на своето родно място.

Бжрзайте, милички, бжрзайте! Бжрзайте догде е време!

Училището е пжт на добро и светлина. То всякого води напред и все напред кжм истината и любовта Христова.

Боже милостиви, изпрати благословение вжв всяко училище и на всеки, шо в него тжрси в Твоето име знание, истина и любов.

Молитствува: **Комитета.**

Кой не се моли богу?

Един набожен селянин — Марко, веднаж пжтувал за един град. По обед се отбил в една гостилница да яде. Когато гостилничаря му сложил ядене, той си свалил шапката, прекржстил се и си прочел обедната молитва. Няколко безделници били на срещните маси. На едного от тях се пощяло да се подиграе с Марка за набожността му, та го подзел:

— Нимá още е запазен обичаят по вас да се кржстите и молите Богу преди ядене? Всички ли на село са набожни като вас?

— Не, не са всички, — отговорил Марко. — В моя двор има една кжщурка, дето живеят двама, които никога се не молят Богу. Те всичко ядат, каквото им дадеш и не се сещат да благодарят...

Безделника млжкнал посрамен. Всички се сетили, че думите на Марка се отнасят за свините в кочината му.

Прев. Люб. Бобевски.

Моли се за всички...

Гаснат румени звездички,
Слжнце изток позлати;
Ей детето се сжбужда
И молитва си шепти.

— Помоли се, дете мило,
За нещастните в света, —
За бездомни, за сираци,
Що страдаят в немота;

За скитащи, що напушат
За прехрана роден кжт;
За добрите, па и за злите —
Да налучкат правий пжт.

Люб. Бобевски.

Какво ни учи мъдростта.

Имало е и има мъдри (умни) хора. Още когато нашите прадеди не знаели да четат и пишат, имало умни хора, надарени от Бога, да ржзсждават право, да помнят миналото и по него да сждят за настоящето и бъдещето. Това, което са казвали тия хора, не е бивало записвано, защото не е имало кой да го запише, а е било помнено и предавано от уста на уста от по-старите на по-младите и така нататак, чак до днешно време, И сега ние чуваме мъдри неща от по-старите, които не са записани в никоя книга и не ги е казал никой от сегашните учени хора. Хубаво е, такива умни неща, като ги чуем от някого, да си ги записваме и ги не забравяме. Тук аз ще ви кажа няколко такива умни мисли за сждцето на човека, казани от нашите прадеди.

Човек е длжжен, казвали те, вжв всяко време умно да използва сждцето си: някога като фенер, който да му осветява пжтя в живота, някога като компас, с помощта на когото винаги да намира пжтя кжм доброто и полезното, някога като ключ, с когото да отваря вратите на милосждрието и сждстраданието, а някога като кжрпа да изтрива сжлзите на плачущите нещастници.

Сатаната на църква.

Не отдавна, един приятел ми разказа следующата твърде интересна случка: „Един хубав неделен ден, рано сутринта се отправих и аз, като всеки християнин към светата църква, с горещото желание да изслушам службата и се помоля Богу. По пътя, незабелязано как и от къде, излезе пред мене сатаната и без да го питам или да ме запита нещо, каза ми: „И аз отивам на църква“.

Какво ще правиш там? го запитах аз очуден.

— Я гледай? Защо да не отида и аз там, гдето хората се събират да се молят и гдето се проповедва против мене? — ми отговори той.

Кой ще ме защити, ако не се защита сам?

— Добре, но как ще се защитиш?

— О, любезни, по хиляди начини ще сторя това, — ми отвърна той.

Преди всичко, всяка неделя, още сутринта рано, обхождам всичките къщи, в които хората се готвят да отидат в църква. Гледам да ги склоня да не правят това. Най-лесно успявам да сторя това с учениците и ученичките. Зашепвам им на ухото и туку виж заговорват: „Неделен ден, празник, ден за почивка, повече сладък сън. За църква ли е? Ех мамо, на църква, на молитва, не мога, нямам време: имам уроци да уча, домашно да приготвлявам, изгубил съм си черновката и трябва да отида при другаря си да я препиша ... друг път ...“

Между по-възрастните пък, като влезе, скарвам ги за нищо и никакво, обжрна им вниманието на облеклото, на обувката, на шапката и туку виж, останали у дома си. Редко, рядко някои по-спокойни да ме не послушат и отидат на църква. Но и тях ще излъжя и за тях имам средства. Ето на: видиш ли оная там госпожица? Ще отправя погледа ѝ към шапката и облеклото на приятелката ѝ, ще отвлека вниманието ѝ върху тях и току виж, нищо не ще чува, нищо не ще разбира от това що се пее и чете в църквата.

И тия младежи, които тукмо сега влизат в църквата, виждаш ли ги? Ще направя всичко възможно да разсея мислите им, за да не харесат известни неща от проповедта на свещеника и да напуснат църквата недоволни, като продължат да критикуват думите на свещеника върху нея.

А, ето и една слабичка госпожа, с бледо лице, добре увита с шал, която сега се отправя към вратата. С нея много лесно ще се справя. Стига само да ѝ внуша, че в църквата става течение, хладно е и виж: през всичкото време ще се безпокои само за здравето си и нищо не ще чуе и запомни от литургията.

Ето след нея още една жена. Познавам я добре. Тя има две деца. Наверно ги е оставила сами в къщи. С влизането си в църквата ще ѝ напомня за тях. А щом ѝ напомня, понеже много ги обича, ще почне да ги мисли: дали не им се е случило нещо, дали не са се изгорили на огъня, дали не са се сбили и т. н.

Ще чуе ли нещо и тя в църквата? — Не!

Гледай, гледай, накарнали се и двама от търговците за църква. Виждаш ли ги? От ляво ще влезат. Преди малко бех при тях. Накарах ги да си купят вестници, преди да отидат на църква. По тяхното съдържание говорят, а по него ще говорят и през всичкото време догдето са в църква. Изчерпат ли този разговор, ще ги подсети за търговията им, за печалбите им и догде да се наприказват и за тях, църковната служба ще се свърши. Ако тук-там нещо доловят от проповедта на свещеника, ще сметнат, че това не се отнася за тях. Няма да извлекат никаква поука за себе си и ще напуснат църквата още по-порочни, отколкото са сега.

Ако се случи, кой знае как, да не постигна целта си с някои християни, догдето са в църква. гледам на излизане от нея да ги не пропусна. Тржгвам след учениците и гледам да ги склоня да отидат на игра, а възрастните — по визити.

Учениците в игрите, и възрастните на визити почват да приказват за хиляди неща и веднага забравят онова, що са чули в църква*.

Това, милички, разказал сатаната на моя приятел. Като се разделили той го задължил никому нищо да не казва за срещата им. Но поиятеля ми не направи удоволствие на врага на нашите души. Прибърза да ми го обади, аз пак го обаждам на всички мои приятели и познати, както и на вас, драги читатели. Вземете си бележка и внимателни бъдете. Сатаната ви дебне, от близо ви следи и всичко прави да ви отклони от Христа, нашият Спасител, който ви зове и чака с отворени обятия, за да ви благослови и подари здраве, ум и всичко добро.

Свещен. П. Икономов.

В що се състои щастието?

Не всеки може да завладее Индия, не всеки може да властвува над хората, не всеки може да блещи в света, не за всякого работят в златни мини и плуват кораби из моретата и океаните, следователно, не в лаврите на Александра, не в славата на Алкивияда, не в сжкровищата на Креза е затворило небето възможното щастие на смъртните. Но за всякого сияе слънцето, за всякого природата е величествена и прекрасна в своите разнообразия, в своите ежегодни и ежедневни изменения; всякога с майчина нежност храни тя птичките и човека; всеки може да има светла къща, добро име, чиста съвест, всеки може да обича своите близки, родители, другари; ето истинското благополучие, което съединява всичките хора, което на царя и земеделеца дава да чувствуват, че са братя, деца на Едного Отца, родени с еднакви сърдца и с еднакви способности за наслаждение.

А н г е л.

От небето тихо слиза
Всяка нощ при вас деца,
Божии ангел светозарен
С чисти хубави крилца.
В златни люлки ви люлее
Той през цяла нощ без спир,
Чудни приказки ви шепне
За незнаен слънчев мир.
Той унесено ви пее
Химн молитвен над уши,
И в просторите небесни
Хвжрка с вашите души.
Кротко в сжн ви се усмихва,
Бди над вази до зори
И отлига щом надникне
Златен Слънчо зад гори.

Г. Костакев.

Джбова бжчва.

Израсал в гората, край една зелена полянка, джб, с доста дебело стебло. Расал, що расал и почнал да старе и сжхне.

Дошел селянин и го отсякал. Клонете му склaдирал в двора си за гориво през зимата, а стеблото му дал на един бжчвар.

Бжчвара го разбичил на джски, от джските нарязал джги, огладил ги, измерил ги добре, свжрзал ги с обржчи, поставил им джна и направил бжчва. Бжчвата бжчваря продал на един кржчмарин, който всяка есен я пжлнил с вино. Всеки, който виждал бжчвата, харесвал я и захвалял на изкуството на бжчваря и нейния стопанин.

Всичко вжрвяло до известно време добре, но нещеш ли, едно лято бжчвата се разсжхнала и разпиляла. Стопанина ли е бил крив, че я джржал доста време на слжнце, обржчите ли били вече загнили и изпукали, или пжк джгите ѝ се вече отказали да се крепат една друга, неznam, но бжчвата вече не могла да служи за нищо.

Децата на стопанина ѝ почнали да си играят с обржчите ѝ по улиците, а джгите ѝ отишли едни в печката, а други се тжркаляли по двора из калта. От бжчвата не останало ни помен, като че ли не била сжществувала никога на света.

От това разказче за джбовата бжчва ето що можем да научим: бжчвата да вземем за семейството, джгите ѝ за членовете на семейството — малки и големи, а обржчите — сжгласието между тях.

Догдето има сжгласие между членовете на семейството, всичко в него вжрви добре, а като изчезне сжгласието, това семейство се разпилява като джгите на бжчвата и ни помен не остава от него. Едни хващат насам, други нататжк, без да се чуват и виждат.

Християнската Правда и Любов.

Да не правим на другите това, което не желаем другите да ни правят, е **християнската правда**.

Да правим на другите, при всяко време, онова що искаме другите да ни правят, е **християнската любов**.

Един работник живееше с жена си и малките си деца в едно балканско селце и си прехранваше челядта с труда си, тъй като сам той беше здрав, силен и твърде трудолюбив.

Случи се, обаче, че настъпи една гладна година, почти нищо не израстваше от онова що бяха посели трудолюбивите селени. Работата много намале, скитаха се работници из села и градове да намерят работа — да спечелят малко парици и изпратят на своите мили деца, които всеки ден очакваха бащите си да се върнат. Всички продукти твърде много заскъпнаха, всички почнаха да страдат. Семейството и на тоя работник, следователно, почна да чувства глада и лишенията.

Работника, след като свърши и малкото си парици, които беше скъпал за такива черни дни, биде заставен да продава парче по парче, първо: неща от покъщнината, после от дрехите, до като всичко привърши и се изправи лице срещу лице със глада. Обаче, глада не беше влезал сам в къщата му, придружаваха го и болести.

Този работник имаше двама съсед, единият богат, другия средна ръка. Отиде при първия и му каза: „Крайно беден сме; смили се над нас“. Богатият му отговори: „Какво мога да сторя? Когато беше при мен на работа спрех ли ти нещо от заплатата, или закъснях ли със изплащането й? Никога не съм онеправдавал хората, също и тебе. Ръцете ми са чужди от всека неправда. Твоего нещастие го виждам, съчувствам ти — боли ме сърцето, но всекой трябва да мисли за себе си в тия тежки дни. Кой знае още колко ще продължат!

Горкият баща — работник мълкна, и със препълнено от скръб и горчивина сърце се завърна у дома си. На другия ден, тласкан от неволите, той се отправи към втория си съсед. Този, като го видял натъжен и отчаян, му каза: „Какво ти е? Грижи се отбелязват по челото ти и слъзи в очите“. И бащата — работник, със треперящ глас му каза нещастията си. Когато свършил, съседа му каза: „Защо се окаяваш от съдбата си? Нима не сме всички братя? И как бих можал да изоставя аз братя си, когато е притеснен? Ела, ще ти помогна със каквото имам, по Божията милост.“

И тъй, семейството, което страдаше, биде улеснявано до тогава, до когато времената се поправиха и бащата — работник, си намери работа.

След няколко години, тия двама съседи склопиха очи. И както всички, така и те, явили се пред Всесилния съдия на

човешките дела и сждията казал на първият: „Окото ми от близо те следеше, когато беше на земята. Ти се въздържа другиму зло да правиш и никогаш правдата не погази: ти точно изпълни закона на правдата, но изпълнявайки го, ти не живя освен за себе си; твоята суха и корава душа не разбра закона на любовта. И сега, в тоя нов свят, в който влизаш сиромаш и гол, ще се постъпи с тебе тъй, както и ти постъпва със другите. Всичките блага, които ти беха дадени, ти си ги запази за себе си; нищо не даде на братята си, нищо не ще ти се и даде.

Ти не мисли освен за себе си; — не обича освен себе си; върви и живеи само за себе си.“ А като се обжрнал сждията към втория, му казал:

„Понеже ти не беше само справедлив, ами допустна и любовта да сгрева сърдцето ти и ръката ти често и щедро се отваряше, за да раздава на по-малко щастливите ти братя от богатата, които ти беха дадени, защото ти изтри сълзите на ония, които плачеха, защото ти нахрани гладните и облече голите — ще ти се дадат още по-големи блага. Иди и приеми наградата на оня, който напълно е изпълнил закона на правдата и любовта.“

Деца обичайте вашите бедни другарчета и им помагайте със каквото можете. Бог вижда всички, той ще ви даде още по-вече и никога не ще бъдете лишени от онова, от което имате нужда.

Свещеник П. Икономов.

Между сѣседи.

Влязъл сѣседски кон в Ивановия овес, — пощяло му се да си задоволи глада с зелена храна. Иван хванал коня, завел го в общинското управление, за да глобят стопанина му. После отишел при сѣседа си и му казал:

— Защо се не грижиш за добитѣка си? Ето коня ти днес беше в овеса ми. Добре, че го хванах. Зная сега каква загуба да искам. А и ти за напред по-умен ще бѣдеш! С мене, брат, шега не бива — чуй какво, веднага иди в общината! Тѣй и за напред ще по-стѣпвам.

А сѣседа му отговорил:

— Знаеш, Иване, че вчера аз твоята крава в моята рѣж хванах. Изкарах я от нея и я закарах в двора ви и затворих по-здраво вратата. Всеки пѣт, когато се случи такова нещо, все така ще правя.

Замѣлчал Иван, засрашил се и си отишел.

Отишел сѣседа при приятели, взел пари, за да плати глобата и освободи коня си по-скоро. Знае той, че стои гладен в общината; цел ден беше работил с него и туку що го бил освободил, за да попасе, попаднал в беда.

Отишел в общината, а коня му там няма. Иван туку що бил дошел, отвел коня и се отказал от да тѣрси загуба и глоба.

Вѣрнал се сѣседа в кѣщи. Гледа, коня му — привѣрзан в ливадата, пасе.

Б о г.

Ти, Боже, си запалил
Там слѣнцето, звездите
И с думица едничка
Сѣздал си ти водите.
И всякакво дихане
Сѣс ум що си дарил,
Ти край, начало нямаш —
Ще бѣдеш, Си и бил!
Днес всичко, що вирее
И всичко що цѣвти,
Пред теб глава навежда,
Сѣздател си му Ти!

Люб. Бобевски.

Пастир на пастирите.

Добрият пастир обича своето стадо. Той се грижи за него и го води на хубаво пасбище, кара го към бистрата рекичка, за да го напои с пресна вода. Ако слабото агънце се умори, той го носи на ръце; ако то се заблуди, той отива да го намери и извади на път.

А кой пак е Пастир на всички пастири? Кой се грижи за тях и за всички нас? Кой храни и води в живота всекиго от нас? Кой връща заблудения в пътя на истината?

Бог е пастир на целия човешки род. Той се грижи и храни всекиго от нас. Всинца ний сме Негово стадо, а светят, в който ние живеем, е нашето велико пасбище.

Добрите родители обичат своето дете, вардят неговото слабо тело от болести, възпитават го с добри поучения и примери. Когато детето се разболее, грижливата майка стои при него дено и ноще и нито за минута не го забравя. Когато детето порастне, добрите родители го научават да се труди, да живее честно и в страх Божий.

А кой е Татко на всички родители? Кой ги кърми и пази с нежна любов и всека минута мисли за тях? Чия ръка всекога е прострета над тях, за да ги варди от опасности и злочестини? Кога сж те болни, кой олекчава техните мъки и ги цери?

Бог е Татко на всички родители, защото той ги е създал. Всички ние, които живеем на земята, сме Негови деца. Той всички ни обича и към всички е милостив.

Царя управлява своя народ. На главата му стои златен венец, а в ръцете му царски скиптр. Като седи на престола, той дава заповеди и подданиците му се боят от него. Той закриля правите и добрите, а лошите наказва.

А кой е Царя на всички царе? Кой им вдъхва, как да се отнасят с своите народи, кой ги варди от опасности и, когато те сторят некакво зло, кой ги наказва? Бог е Царя на царете и Господ на господарите. Неговият венец е от толкова светливи лъчи, щото нашите очи немогат да ги пренесат. Неговия престол е навсякъде, в безкрайния простор на световите. Той властвува над цялата вселенна, и светлина на Неговото лице озарява всичко създадено от Него. Ако Той ни заповеда да живеем, ние ще живеем, заповеда ли да умрем, ще умрем.

Господ е нашия Пастир, — нека да вървим подире му. Господ е нашия Цар, — нека да го слушаме.

Ат. Рот.

Потоп.

Баба Гина, на тати майка, живее при нас. Тя е 60 години. Когато била малка, учила се в едно килийно училище, при черквата ни. В това училище учили 17 деца. Учили ги стария свещеник, поп Иван.

И до днес баба помни своите ученически години и често ни разказва за тях. Колко мъчно било тогава! Учили се да четат по черковните книги, написани с черковно-славянски букви, а пишели с клечици по пясък. Макар и трудно да им било, но с постоянство и търпение пренасяли всичко и се учили прилежно. Толкова години се минали от тогава и баба още нищо не е забравила от ученото.

А как хубаво чете!

Любимата книга на баба е Библията, не я изпуска из ръце. Види ли се малко свободна, сложи очилата си — не вижда без очила горката — разтваря Библията и чете най-внимателно, като че ли е ученичка.

Един празничен ден, като я видях вдълбочена над Библията, полюбопитствувах да зная що чете и отидох кротичко при нея и я попитах: — Бабо, що четеш сега?

— За потопа, синко, за потопа! — отговори ми, като вдигна очи от книгата и ме погали по главата. — Искаш ли да ти разкажа за него? Слушай кога било то и защо било, — почна баба да разказва, без да дочака моето желание да ми разкаже.

Почна баба да разказва тъй хубаво и ясно, като че ли четеше, а аз се бях обжрнал цял на слух, гледах да не пропустна нито една нейна дума.

— Разказала ти бях, синко, за потомците на Адамовите синове, Каина и Авела. Когато добрите Авелови потомци станали много и почнали да се срещат с Каиновите, които били до един лоши, прелжстили се от тяхната вжнкашна красота и почнали да се женят едни за други. Не се минало много и потомците на Авела и Каина заживели заедно. А като заживели заедно, Каиновите потомци повлияли на Авеловите и станали всички лоши: забравили Бога, лжжели, крадели, убивали и всеки ден мислели само за лоши работи. Много се разгневил Бог и рекъл: „Ще изтреба от лицето на земята човека когото направих... (Битие, гл. 6 стих. 7).

Но по милостта си, Слава на Бога, Ной намерил благодат пред Господа.

Ной, синко, бил едничкия праведен човек между всичките, които живеели тогава. Той почитал Бога, имал страх от Него и всичко вършел по Неговата воля. Него Бог искал да запази. Явил му се и му казал да направи един голям ковчег: триста лакти дълъг, петдесет широк и тридесет висок, да го засмоли хубаво и влезе в него със синовете си Сима, Хама и Яфета, с жена си и жените на синовете си. Да докара в ковчеза и по 7 чифта от чистите животни и по 2 чифта от нечистите да приготви храна и тури в ковчеза, както за него и чедата му, така и за животните.

Ной послушал Бога и направил всичко, както му бил казал.

Когато Ной, челядта му и отбраните животни се наста-

нили в ковчега, почнало да вали проливен джжд по цялата земя. Валял четирдесет дена и четирдесет нощи непрестанно и цялата земя до най-високата планина и 15 лакти над нея се покрила с вода.

Всичко живо на земята се издавило и загинало, а ковчега на Ноя, с челядта му и отбраните жихотни, се насел над водата като кораб.

Сто и петдесет дена водата стояла над земята, а след тия дни по заповед Божия почнала да спада и се прибира в земята и по морегата. В пжрвия ден на 10 месец почнали да се появяват вжрховете на високите планини и Ноевия ковчег се спрел на вжрха на планината Арарат. Когато водата се прибрала и земята изсжхнала, Бог казал на Ноя да излезе от ковчега с челядта си и животните.

Когато излязал Ной от ковчега, веднага сжградил жертвеник и принел на Бога жертва от благодарност за избавлението си, а Бог, като приел жертвата му, казал в себе си: „Не ща да прожлна вече земята зарад човека... (Битие, глава 8 стих. 21).

Последните думи баба едва доизказа. Сжлзи я задушиха. Подаде ми Библията и през сжлзи ми каза: „На, вземи и чети!“

Заинтересован твжрде много от разказа на баба, аз подробно прочетох всичко що бе написано в Библията за потопа: от глава 6 до глава 20 на Битието.

А и вие милички, ако искате подробно да знаете за потопа, отворете библията на казаното място, четете полека и внимателно и се преклонете пред величието на Бога.

П р и т ч и.

Исус Христос, милички, с избраните от него 12 ученика, непрестанно кржстосвал селата и градовете на Иудея и сжседните ней страни и поучавал хората как да се спасят от злото, как да се отвикнат от пороците си, да обикнат Бога и заживеят така, както той е заповядал и заповядва. За да могат хората, както и учениците му по-лесно да запомнят това, което им е казвал, казвал го чрез **притчи**, в които едно се казва, а друго се разбира. Хората изслушвали притчите му, запомняли ги, понеже били много интересни, а след това тия, които не разбирали, той им ги тжлкувал — казвал им какво да **разбират** от тях и какво да **вжршат**, за да бждат спасени.

Например.

За да каже, че Бог прощава греховете на всякого, който се разкае и че се радва много повече за един каещ се грешник, отколкото за двадесет и девет праведни, които нямат нужда от покаяние, казал тая притча:

„Един човек имаше два сина. По-малкият от тях рече на баща си:—Татко, дай ми дяла, който ми се пада от имота.—И бащата им раздели имота.

Не след много дни, младия син, като сжбра всичко, отиде в далечна страна и там прахоса имота си, като живееше разпжтно. А след като разпиля всичко, настана голям глад в оная страна, и той изпадна в нужда; и отиде и се представи у одного от жителите на оная страна, а той го прати по земите си да пасе свини; петимен да напжлни корема си с

рожкове, що свините ядеха, но никой не му даваше

А като дойде в себе си, рече: „Колко наемници у баща ми имат в изобилие хляб, пжк аз от глад умирам! Ще стана и ще отида при баща си и ще му река: —Татко, сжгрших против небето и пред тебе, и не сжм вече достоен да се нарека твой син; направи ме като един от наемниците си.“

И стана, та отиде при баща си. И когато беше още далеч, видя го баща му и му домиле; и като се затече, хвжрли се на шията му и го обцелува. А сина му рече: „Татко, сжгрших против небето и пред тебе и не сжм вече достоен да се нарека твой син.“ А бащата рече на слугите си: „Изнесете най-хубавата премена и го облечете, и дайте пржстен на ржката му и обуца на нозете; па докарайте и заколете угоеното теле: нека ядем и се веселим, защото тоя мой син мжртав беше и оживе, изгубен беше и се намери“. И взеха да се веселят.

А по-стария му син беше на нива; и на вржщане, като наближи до кжщи, чу песни и игри; и като повика одного от слугите. попита: „Що е това?“ Той му рече: „Брат ти си дойде, и баща ти закла угоеното теле, защото го прие здрав.“

Той се разжрди и не искаше да влезе. А баща му излезе и го канеше. Но той отговори на баща си и рече: „Ето аз толкова години ти служа и ни веднаж твоя заповед не пристжпих; и мене никога дори козле не си дал, за да се повеселя с приятелите си; а когато дойде тоя ти син, който прахоса имота си с блудници, за него ти закла угоеното теле.“

А той му рече: „Чедо, ти си винаги с мене, и всичко мое е твое; а трябва да се зарадваш и развеселиш затова, че тоя ти брат мжртав беше и оживе, изгубен беше и се намери.“

Милички деца, ако имате лоши пороци, и с некои ваши немислени постжпка сте оскжрбили ваши тж родители и Бога, разкайте се, откажете се да ги вжршите, с което твжрде много ще зарадвате, както вашите родители, тжй и Небесния ни Баща, които всичко ще ви простят и приемат в обятията си.

Рождество Богородично.

На 21 септемврий (8 септемврий ст. ст.) всяка година Православната църква празнува празника Рождество Богородично — рождения ден на Пресвета Дева Мария, майката на Исуса Христа, нашия Спасител. Само три рождени дни празнува нашата църква: рождения ден на Дева Мария, на Йоана Кръстителя и Исуса Христа, защото сж предизвестени от Бога чрез неговите ангели,

За ражданието на Дева Мария ето как е сжобщил ангел на родителите ѝ. Татко ѝ се казвал Иоаким, а майка ѝ — Ана. Иоаким бил от рода на Цар Давида, за когото ще намерите много нещо казано в Библията в първата книга на Царете от глава 17 до глава 3 от третата, а Ана била от свещенически род.

Иоаким и Ана били благочестиви и праведни хора, с големи богатства, но без деца. Всекидневно помагали на страдающи, бедни и вдовици и носели в храма пред Бога скжпи дарове. Една година, пред един голем празник, както казва преданието, Иоаким занел в храма много скжпи дарове. Свещеника, който требвало да ги приеме, се обжрнал кжм него и му казал: „Иоакиме, не прилича на тебе да поднасяш най-скжпите дарове пред Бога, защото си бездетник.“ Иоаким, като чул тия думи, наскжрбил се много, вжрнал даровете си назад и без да се обади на жена си Ана, отишел в гората, где-то били стадата му. Там си направил колиба и стоял 40 дена без да яде и пие нещо. Всичкото си време прекарал в молитва кжм Бога — да се смили Бог над него и му даде чадо, за да не бжде за укор на хората. Тжй и жена му Ана в кжщи постела и оплаквала бездетството си, без да излезе от стаята си. Кжм четиридесетия ден от как Иоаким забегнал в гората, една от слугините на Ана ѝ казала:

— Ано, стига си скжрбила, стани, премени се и престани да плачеш!

— Остави ме да оплаквам живота си, през сжлзи ѝ казала Ана.

— Послушай ме, госпожа Ано, стани и се премени, до кога ще скжрбиш все тжй? Каква беше тая клетва, че остава без рожба?

От последните думи на слугинята, Ана се още повече наскжрбила, но станала, облекла се и излезнала в градината под едно джрво, молейки се: „Господи, зарадвай ме и ми подари рожба, както си дарил някога Сара.“

В молитвата си забелязала на джрвото пиче гнездо с птиченца и още по-силно заридала; „Ах, бедна аз, защо сжм се родила? Само за една клетва, да се хулят с мене хората, да ме укоряват и да ме пждят от църква. О Господи, на кого

приличам аз? Ето нито на птиците не приличам. И те си имат рожби и гнезда.“

В това време, още не свела очи от птичето гнездо, пред нея се явил един ангел и ѝ казал: „Ано, послуша Бог твоята молба и ме изпрати да ти кажа, че ще родиш чадо славно и името ти ще се споменува по целия свят.“

Ана твърде много зарадвана, поклонила се пред Божия служител и казала: „Каквото и чадо да ми даде Бог, аз ще го дам да служи през целия си живот в църквата.“

Ангела се изгубил, а на пжтните врата се похлопало. Пристигнали двама от овчарите им, които ѝ казали, че Иоаким си иде, като кара 70 агнета, 12 телета и 100 ярета, понеже му се явил ангел Господен и му казал, че ще му се роди дете.

С пристиганието си Иоаким принел агнетата жертва на Бога, телетата дал на свещениците, а яретата раздал на бедни хора.

Успокоени Иоаким и Ана, чакали обещаното им от Бога дете.

Бог изпжлнил обещанието си. Иоаким и Ана одимали момиченце, което нарекли Мария — пречистата дева Мария, която роди Спасителя Исуса Христа.

Вжвведение Богородично.

Като станала Мария на три години, Иоаким и Ана решили да изпжлнят обещанието си и я заведат в храма да служи на Бога. Повикали малки момиченца, дали им свещи и цветя и с тях задно, завели Мария в храма. В храма много тържествено я посрещнал пжрвия свещеник Захарий. Отвел я в олтаря на църквата, представил я пред Бога и я благословил: „Бог да прослави твоето име по цялата земя и чрез тебе да избави израиля.“

Иоаким и Ана, като оставили своето любимо момиченце в църквата, си отишли, като славели Бога.

Този празник се празнува на 4 декемврий и се казва „Вжвведение Богородично“.

Архимандрит Михаил.

Приятно ни е да съобщим на милите си читателчета, че архимандрит Михаил, председател на редакционния комитет на списанието, от 1 август т. г. биде назначен за ректор на духовната ни семинария в София.

До тая дата архим. Михаил беше протосингел при Варненско-Преславската Митрополия, в която остави най-мили спомени с своята неуморна дейност, висока интелигентност и широк ум, с какъвто щедро е надарен от Всевишния.

За тия му дарби и способноститвърде заслужено му се даде новата длъжност, в която му пожелаваме всичко добро.

Като председател на редакционния комитет на списанието, той положи не малко грижи и труд за закрепването му, а и за напред, на новата си длъжност, в която ще има много по-голяма възможност, ще продължава да прави това.

Надяваме се, че много от читателчетата на „Витлеем“ ще пожелаят да се подготвят за бъдещи служители Божи и ще отидат да се учат в Семинарията, гдео лично ще се срещнат с познатия им от списанието Арх. Михаил и от близо опознаят неговите високи качества и способности.

знаят неговите високи качества и способности.

Свещенически конгрес.

Външното отечество има повече от 2 хиляди свещеници.

За преуспяване на църквата ни и запазването на християните от лжеучители и поквара, се грижат тия свещеници. За да могат да вършат това по-добре, те са се сдружили в братства по епархии и околии, често се събират на едно и обмислят заедно какво трябва да правят. Всичките пак братства образуват един общ съюз — свещенически.

Всека година през летните месеци братствата изпращат делегати в София, които се събират на конгрес и решават в него общи въпроси по духовния живот за цялата ни страна.

Тази година свещеническият конгрес се откри в София на 23 юлий. Редакционният комитет на сп. „Витлеем“, който така съществува работи за духовното повишаване на младото поколение в духа на вярата ни, поздрави конгреса със следующата телеграма:

С О Ф И Я.

Свещеническият конгрес.

Сърдечни привети и искрени благопожелания към достойни-

те избраници на свещеническите братства за ползотворна дейност на нивата Господня. Вжвишена и спасителна мисия предстои на народната Църква по христианизирани младежта. Българското свещенство поде прекрасната идея за основаване фонд по това христианизирани и с благородни усилия ще отговори на една вопиюща нужда. Задачите са широки, пжтищата и средствата различни за придобиване младите души за Църквата. Нашето скромно дело, с издаването единственото детско религиозно списание „Витлеем“ иде да запжлни само незначителна празнота в оскжждната ни детска духовна книжнина. Готови винаги да се вслушваме по насоката на списанието в гласа на организираното свещенство, разчитаме на пжлна морална подкрепа и насжрдчение от негова страна.

Редакц. комитет:

Архимандрит Михаил,
свещен. П. Икономов.

Учител Мл. Георгиев

По вжпроса — христианизирани на младежта в родината ни, свещеническият конгрес еднотушно е подчертал навременото излизане на списанието „Витлеем“ и е изказал желание „Витлеем“ да влезе вжвсяко християнско семейство, като е взел решение, с което вменява в длжност на своите членове, да го подкрепат морално и материално, като го разпространят най-широко между християните в енориите си.

В услуга на редакционния комитет, конгреса делегира, като сжтрудници своите пжлномощници: Люб. Бобевски, Ц.

Калчев и Протоиерей Г. п. Стайков.

Комитета, като благодари найсжрдечно на конгреса за това му внимание кжм „Витлеем“, сжс своите сили и тия на сжтрудниците, ще се постарее да оправдае вжзлаганите му надежди и види списанието в сжвжршен вид — истинско другарче на всяко християнче.

Детски сжюз за запазване полезните птички.

През летната ваканция видехме много деца, даже ученици, на цели групи да се движат по пжтищата и градините и с всевжзможни ластици и прашки да замерят птичките по джрветата. Как болно ни се свива сжрдцето, като гледаме да правят това нашите деца, когато в другите страни децата правят тжкмо обратното.

Там децата, още не станали на вжзраст за училище, се записват в детския сжюз за запазване на полезните птички и всяко едно знае почти наизуст устава на този сжюз, който гласи:

1. Ние искаме да бждем добри и милостиви. Никога, по лекомислие и злоба, не ще мжчим каквото и да е живо сжщество.

2. Ние ще защищаваме невинните и беззащитните. Ще защищаваме и пазим като очите си всички малки и безвредни птички.

3. Ний никога няма да тревожим, нараняваме или убиваме птиците. Никога няма да разваляме гнездата им, да вземаме яйцата или малките им птиченца.

4. Ние ще насипваме за птиците храна през зимата и в силните студове ще се стараем да ги запазваме от замръзване.

5. Ние обичаме свободата и желаем и другите да бъдат свободни. Никога няма да ловим птички с примки, кафези и други примамки и хитрости. Никога няма да държим птички в клетки, освен тогава, ако са родени в клетки или пак трябва да се спасят от гибел.

6. Ние ще се стараем да освободим хванатите птички, като откупваме от мъчителите им, според средствата си, с които разполагаме.

7. Никога не ще допускаме да се извърши каква и да е неправда с наше съгласие или по наше равнодушие. Всякога ще се противим на жестокостите и несправедливостите. В всяко време ще се застъпваме за птиците и горещо ще оговаряме ония, които ги безпокоят, да не правят това и щадят беззащитните птички.

Като съобщаваме горното, надяваме се в едно кжсо време да получим много съобщения от абонатите си, че са се заели за такива съюзи. На получените съобщения сп. „Витлеем“ ще даде най-широка гласност.

Летна колония.

Софийското училищно настоятелство през тази летна ваканция бе изпратило в гр. Варна на морски бани 50 деца — ученици и ученички от Софийските първоначални училища и прогимназии с един учител и една учителка. Тия деца бяха слаби и болни, всички на бедни родители и сирачета, за кои-

то няма кой да се грижи. Тия деца живеяха заедно и всеки ден се кжпеха и жъркаляха по пясъка край морето.

Учениците колонисти отпътуваха обратно за София на 1 септемврий, доста ободрени и закрепнали физически.

Календарче „Витлеем“
за децата на Православната църква за 1924 година.

Редакционния комитет на сп. „Витлеем“, като знае колко децата обичат календарчетата и си купуват такива, макар и да не са по съдържание за тях, има щастливата идея да удовлетвори това детско желание в положителна смисъл — какво, децата да имат календарче, наредено изключително за тях.

Календарчето ще носи името „Витлеем“, и ще бъде прошарено с хубави картинки в съдържанието му. Ще бъде нагледно да се носи в джоб и ще има 64 страници. Цената му ще бъде само 4 лв.

Мили деца, чакайте календарчето „Витлеем“ и прибирайте пари да си го купите. То ще бъде изпратено на вашите добри свещеници за разпродаване, а ако и някой от вас желае да го разпродава, нека пише една отворена карта до редактора на сп. „Витлеем“, на кой адрес и колко календарчета да му се изпратят.

Ако някое от нашите добри абонатчета се заеме с разпространението на календарчето и до 15 ноемврий т. г. ни поръча най-малко **30 календарчета предплатени**, ще получава списанието „Витлеем“ през идната 1924 год. **безплатно**.

РАЗНИ СРЪЧНОСТИ.

Сходни думи.

1. Име на птица сжм, разместите ли буквите ми, ставам име на приморски град. Познайте ме!

М. Попов — с. Алваново
Ескиджумайско.

2. Женско име сжм, ако замените пжрвата ми буква с В, ще получите име на домашен сжд.

Г. Калпакчиев — с. Михалци
Тжрновско

3. Име на животно сжм, замените ли пжрвата ми буква с Д и в края ми прибавете А ще стана женско име.

Т. Табаков — гр. Габрово.

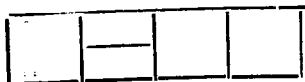
Гатанки.

4. Много крака има, а на полето отива по гжрба си, — цял свят храни, а сама не яде.

5. Малжк гржблю цяло лято полето чисти, дома се прибира, цяла зима лежи, — трева яде, зжби хаби, с пясжк пак ги точи.

Кибритени клечици.

6. Наредете 14 кибритени клечици, както е показано на фигурката.

Махнете от тжй наредената фигурка пет клечици, за да останат пак 5.

М. Попов — с. Алваново.

Ребус.

7. 200-ни и още 2 става шо?

Вярка Тулешкова
ученичка от III отдел. — София.

Писмена работа.

По горнята картинка напишете разказче. За най-хубавото разказче редакцията на „Витлеем“ дава награда едно годишно течение от списанието, а имената на всички, които вземат участие в тоя конкурс, ще помести в деветата книжка.

Решение на задачите в IV и V книжки.

Сходни думи.

1. Руен — буен.
2. Око—очи—очила.

Гатанки

3. Две ржце по 5 пржста.
4. Пржстите на ржцете.
5. Кжлвач.

Изрезки.

6. Пролет.

Изречение.

7. Никой се не ражда научен.

Ребус.

Константинопол е сграден от Константин Великий.

Първа разреши този ребус ученичката Богданка Ханджиева от IV отделение при училището Св. „Методий“ в гр. Варна.

Получената награда — едно годишно течение от сп. „Витлеем“ Богданка подари на детската библиотека при училището ѝ. Браво!

Картинка за рисуване.

Картинката за рисуване е увеличена два пжти и нарисувана много сполучливо от много наши абонатчета. Но най-сполучливо е нарисувана от ученика **С. Христов** в село П. Могили, Новозагорска околия, комуто се изпрати наградата чрез свещеника в това село. Това мило момченце, ако продължава да се упражнява в рисуването, обещава да стане добър художник.

Поща.

Като благодарим сжрдечно на ония, които и през ваканцията ни записаха абонати, явяваме им, че с настоящата книжка им отговаряме и изпълняваме поржките. Ако някой не получи навреме исканите книжки, молим да ни сжбощи.

Квитанции за цжрковни и училищни библиотеки, пращаме, така сжщо, с последните книжки.

От редакцията.

1923

ОКТОМВРИЙ

1923

Има 31 ден. Денят е 11 часа, а нощта — 13.

Н.СТ.			СТ. СТ.	
1	п.	препод. Евмен	18	Ж З В С С
2	в.	жчен, Трофим	19	
3	с.	Великим Евстатий	20	
4	ч.	ап. Кодрат	21	
5	п.	мжченик Фока	22	
6	с.	* Зач. Иоана Кржстителя	23	
7	н.	19 † Первом-ца Текла	24	
8	п.	препод. Евросиния	25	О Г Е С
9	в.	* Ев. Иоан Богослов	26	
10	с.	мжчен. Калистрат	27	
11	ч.	препод. Харитон	28	
12	п.	препод. Кирияк	29	
13	с.	св. м-к Григорий	30	
14	н.	20 † Покр. Пр. Богородици	1	
15	п.	св. м-к Киприян	2	Ж З В С С
16	в.	св. м-к Дионисий	3	
17	с.	св. м-к Иеротей	4	
18	ч.	маченица Харитина	5	
19	п.	* св. апостол Тома	6	
20	с.	мжчен. Сергей и Вакх.	7	
21	н.	21 † Преподоб. Пелагия	8	
22	п.	апост. Яков Алфеев	9	О Г Е С
23	в.	мжчен. Евлампий	10	
24	с.	св. ап. Филип	11	
25	ч.	мжчен. Пров. и пр.	12	
26	п.	мжчен. Карп	13	
27	с.	* св. Параскева (Петков-ден)	14	
28	н.	22 † Преподоб, Евтимий	15	
29	п.	мжчен. Логгин	16	Ж З В С С
30	в.	преподоб. Осия	17	
31	с.	* апост. св. Лука	18	

Всяко дърво, което не дава добри плодове,
отсича се и в огня се хвърля. Всякого от дела-
та му ще го познаеш.

Гл. 7 ст. 19 Матей.

До

В

Продължава се записването абонати на сп.

„ВИТЛЕЕМ“

религиозно-нравствено списание за деца

Одобрено от Министерството на Народното Просвещение с
заповед № 1286 от 16 Март 1923 год.

Мило читателче,

Ако обичаш истината, правдата и любовта Христови, ако си добро християнче и ако желаеш доброто на другарчетата си, — препоръчай им да четат списанието „Витлеем“. На бедничките от тях давай твоите книжки да четат, а по-богатиците накарвай да се абонират и сами да го получават. Кажим, че годишният абонамент на списанието е само

30 лв. предплатени.

За тия 30 лв. те и ти ще получите 10 книжки, всеки месец по една. Само през месеците юлий и август „Витлеем“ ще бжде във ваканция, заедно с малките си читатели и читателки, ученици и ученички.

„Витлеем“ е едничкото списание за деца у нас, което ще ги учи на доброто, истината, правдата и любовта, за която Исус дойде на земята и страда.

Абонати за списанието се записват от всички ваши добри свещеници или направо от редакцията, като се изпратят в нея абонаментните 30 лв. с пощенски запис или с препоръчано писмо, на адрес; **До учителя Мл. Георгиев, редактор на сп. „Витлеем“ в гр. Варна.**

На новозаписани абонати се изпращат всички

■ ■ ■ излезли книжки. ■ ■ ■ ■